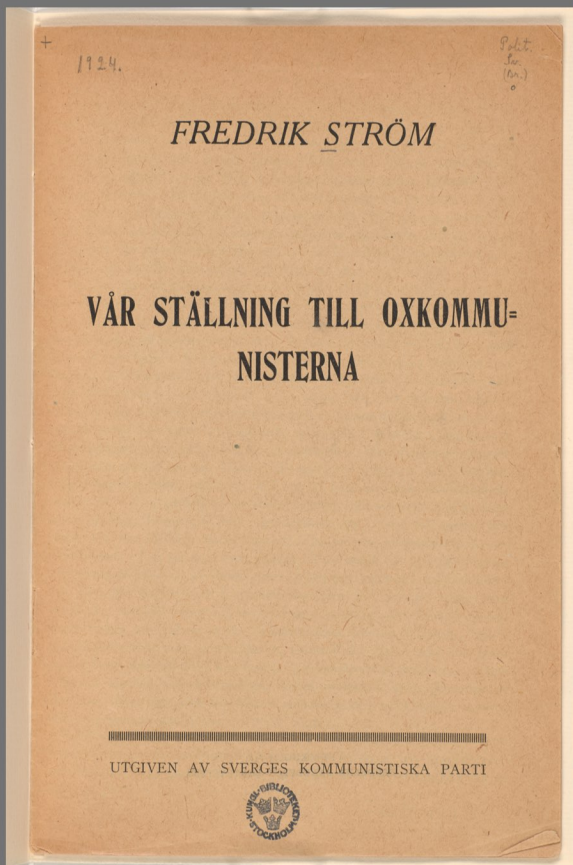

Ström, Fredrik

Vår ställning till oxkommunisterna.

Tryck // / 53 E a B 1924

Tillkomstår 1924

Digitaliserad år 2021

National Library
of Sweden

+

1924.

Polit.
Ser.
(Nr.)
o

FREDRIK STRÖM

VÅR STÄLLNING TILL OXKOMMU-
NISTERNA

UTGIVEN AV SVERGES KOMMUNISTISKA PARTI

FREDRIK STROM

VAR STALLING TILL OXKORVEN

MISTERN

STOCKHOLM 1924

BRÖDERNA SANDBERGS BOKTRYCKERI

K
skara
för
uppb
»prin
sprän
vårt
varit
tillrä
först
D
tionä
avpa
na i
vårt
har
lägg
mas
övr
mas
inna
ning
som
tarn
stric
kapi
arbe
mot
poli
skul
den
renl
arbe
klas
och
I
Sve
det
slag

FÖRORD.

Klyvningen av Sverges Kommunistiska Parti är ett beklagligt faktum. En skara ansvarslösa desperados och dogmatiska fanatiker ha icke dragit sig för att genom en serie kupper framdriva en sprängning av den med möda uppbyggda revolutionära arbetarrörelsen i vårt land. För att skapa sig en »principiell» grund för sin först underjordiska sedan öppna verksamhet att spränga partiet ha splittringsmännens ledare rest anklagelser av skilda slag mot vårt partis hittillsvarande ledning, anklagelser som gå ut på att partiet icke varit tillräckligt ateistiskt betonat, icke bekämpat pacifismen, icke hävdad en tillräckligt klar centralistisk åskådning, icke velat utränsa oklara element, icke förstått att utnyttja parollen om enhetsfronten etc.

Den svenska partiledningens strävan har gått ut på att så föra den revolutionära kampen, att partiet icke isolerades från massorna, att föra en politik, avpassad efter förhållandena i *vårt* land, att utnyttja de internationella parollerna i anslutning till verklighetens krav på ett kommunistiskt parti i ett land, som vårt och i en epok, som den nuvarande. M. a. o. den svenska partiledningen har sökt förena kommunistisk princippolitik med kommunistisk realpolitik, sökt lägga vårt arbete och vår taktik så, att vi vunne ökat förtroende hos arbetar-massorna, att vi genomsyrade massorna med en kommunistisk anda, att vi erövrade undan för undan ett avgörande inflytande i de stora utslagsgivande massorganisationerna, att vi först lade *grunden* till ett revolutionärt genombrott, innan man pratade om »att kämpa», att »göra revolution» o. dyl. Partiledningen har icke heller velat vara med om att föra en *sådan* manöverpolitik, som kunde riskera att leda till en sönderslagning eller sönderdelning av arbetarnas fackliga, kooperativa etc. organisationer och i varje fall genom inre strider avsevärt försvaga dessas slagkraft i kampen mot arbetsköpardömet och kapitalismen. Just för att kunna bidra till att samla och leda den svenska arbetarklassen till strid på klasskampens grund mot kapitalet, mot reaktionen, mot fascismen har Sverges Kommunistiska Parti fört den ansvarsmedvetna politik den fört och vägrat slå in på vägar, som enligt dess mening ofelbart skulle isolera och pulvrисera den kommunistiska rörelsen i Sverige, beröva den allt inflytande inom arbetarklassen, reducera den till en sekt, för vilken renlärighetsstrider och eviga utränsningar samt utsående av fiendskap och split arbetarne emellan vore huvudsaken, medan arbetarnes stora gemensamma klasskamp, stora yttre strid mot klassmotståndaren, dess revolutionära skolning och erövringen av samhällsmakten bleve bisaker.

I föreliggande broschyr har författaren i korta drag sökt klargöra varför Sverges Kommunistiska Parti icke kunnat följa de vägar, som oppositionen i det förra enhetliga partiet och som det nybildade oxkommunistiska partiet slagit in på.

FÖRFATTAREN.

KRIG MOT GUD —

Se där en av de principer, som skola leda det oxkommunistiska splittringspartiet. Vi kommunister av den gamla skolan höllo före, att vårt parti icke bör avkräva varje arbetare, som vill ansluta sig till detsamma, en ateistisk trosbekännelse eller av en talare eller förtroendeman i partiet fordra att han i tid och otid skall skria: krig mot religionen, krig mot gud! Vi menade och mena, att man genom den socialistiska, marxistiska och naturvetenskapliga bildnings- och upplysningsverksamheten bäst bekämpar vidskepelse och övertro men icke genom hån och tvång, som blott skapar motstånd och driver bort massor av arbetare, som eljest sympatisera med kommunismen och dess kamp. Den kamp kommunismen bör föra är kampen mot klerikalismen och kyrkan, men icke mot den religiösa tanke- och trosfriheten inom arbetarrörelsen. Kampen mot kapitalismen och vetenskapens landvinningar frigör arbetarklassen även från tron på det övernaturliga. Om den kommunistiska rörelsen skulle ge ateismen en särskild plats på sitt aktionsprogram, så skulle detta blott isolera den från massor av arbetare och dessutom försvåra den marxistiska och naturvetenskapliga upplysningsverksamheten bland dessa mera efter-

blivna arbetarelement. Att nu icke tala om at man totalt skulle stöta bort alla bondeelement, vars fattigare lager dock skola vinnas för kommunismen.

En av anklagelserna, som riktas mot vårt parti från Ex. R. och Kilbomsfalangen, är just att vi icke vilja vara med om en ateistisk kamp i stor stil, utan i stället vilja koncentrera oss på kampen mot kapitalismen och i övrigt genom aktion mot statskyrka och klerikalism samt genom allmänt upplysningsarbete, genom omdaning av skolorna etc. röja upp med vidskepelsen. Det ter sig ju något egendomligt av ett parti, som har en agnostiker som ledare, att öppna en kamp mot gud, men logik är icke just den starka sidan hos oxkommunisterna.

För tjugu år sedan fanns en riktning, ungsocialisterna, som inom den svenska arbetarrörelsen gick fram för programmet: kamp mot gud. Det torde icke gå bättre, när nu Kilboms parti med Hinke i teten går till kamp mot religionen.

Att Sverges kommunistiska parti emellertid icke är ett opportunistiskt parti, därför att det avböjer kriget mot gud som den första och största uppgiften skall säkerligen framtiden visa.

KAMPEN FÖR FRED.

Kampen för socialismen, för arbetarklassens övertagande av makten i samhället är den enda verkligt effektiva kampen för freden. Krigen bottna i de kapitalistiska och imperialistiska intressekonflikterna, i jakten efter kolonier, råvarukällor, naturrikedomar billig arbetskraft etc. Den hejdlösa kapitalistiska konkurrensen, profitjaktens föder de moderna krigen. Därför är freden möjlig blott genom kapitalismens avskaffande, blott genom upphävande av den imperialistiska konkurrensen och de på denna vilande jättelika rustningarna. Kampen för socialismen och kommunismen är därför den enda hållbara vägen till avrustning och en bestående världsfred.

Det är detta vi skola inpränta hos det arbetande folket i stad och på land. Arbetarklassen är den enda verkliga fredsfaktorn i världen. Socialismen den enda garantin för avrustningen och freden. Borgarklassen utlämnar emellertid icke godvilligt sina vapen, avstår icke frivilligt från kriget. Därför måste borgarklassen avväpnas. Krigsinstrumentet måste av arbetarklassen vridas ur dess händer. Detta är så mycket viktigare som borgarklassen använder sin väpnade makt även mot »den inre fienden», mot arbetarklassen. Arbetarklassen måste värna sig. Den kan aldrig vara med om att bevilja anslag åt sin klassfiendens

rustningar mot freden och proletariatet. »Icke en man, icke ett öre, icke ett gevär åt det kapitalistiska försvaret!» är därför den paroll som nu mer än någonsin är den svenska arbetarklassens paroll. Med den parollen gå vi till val. Med denna gamla socialistiska paroll, som en gång var hela världens arbetares och ej minst hela den svenska arbetarklassens paroll, gå vi ut i valstriden.

Vi kunna aldrig, aldrig vara med om socialdemokratins 100 miljoner om året och 18 regementen åt borgarklassens militärförsvaret. Vi bekämpa denna vanvettiga borgarförsvarpolitik av alla krafter. Den är obegriplig ur socialistiska synpunkter och fientlig mot arbetarklassens intressen.

Hos vissa oxkommunister sticker upp en annan lika farlig tendens. Man får ofta höra från deras håll uttrycket: »Vi måste förhärlika kriget». Man menar, att då ett imperialistiskt krig slutar med ett revolutionärt krig, så måste kriget som sådant förhärligas. Detta är en farlig lära. Arbetarklassen måste av alla krafter bekämpa och söka omintetgöra det kapitalistiska kriget och bevara freden. Detta måste vi städe ha för ögonen, även om vi äro övertygade om att, därest det icke går att rädda freden, så måste proletariatet söka göra slut på kriget genom att förvandla det kapitalistiska rövarkriget till ett revolutionärt

krig, till en proletarietets resning mot kriget och för freden, mot kapitalismen och för socialismen. Men vi få aldrig ett ögonblick förhårliga kriget,

aldrig slappna i arbetet att av alla krafter söka bevara freden.

Proletariatet måste vara *fredens klass* och kommunistiska partiet *fredens parti*.

DEN DEMOKRATISKA CENTRALISATIONEN.

Världskriget lärde oss att en centralisation är nödvändig inom den kämpande arbetarklassen. Den II Internationalen föll bl. a. på grund av lösligheten i dess struktur. Alla revolutionära element inom arbetarrörelsen voro därför ense om, att den III Internationalen måste byggas på centralismens grund. Men det var aldrig meningen att centralismen skulle bli ett självändamål eller drivas till en karikatyr. Därför stadgades också i de 21 teserna att centralismen skulle vila på demokratins grund, att makten skulle regleras nerifrån och uppåt, icke uppifrån och ner. Det är de olika partierna, som bildat och utgöra Internationalen. Internationalen kan icke existera utan partierna. Dessa äro det primära, grundvalarna. Internationalen är partiernas arbets- och kampinstrument i internationell måttstock, icke en myndighet som härskar genom sin Exekutiv över dem som utgöra Internationalen. Därför måste grunden för centralismen bli demokratisk, om icke centralismen skall slå över i sin motsats decentralismen. Detta blir

fallet, om centralismen får en absolutistisk militär prägel, som uppkallar ett motstånd, en ovilja och en evig inre kamp i partierna. Om Internationalens ledning, Exekutiven, driver centralismen för långt, brister det hela sönder, och det arbets- och kampredskap, som Internationalen skulle vara, blir urståndsatt att fungera. Framför allt blir detta fallet, om Internationalen och dess Exekutiv i stället för att utgöra den internationella ledningen blandar sig i de anslutna partiernas inre organisatoriska och lokala angelägenheter, i detaljerna, som ingen kan begära att Exekutiven skall kunna känna till och därför blir hänvisad till informationer, som ofta bli ensidiga och vilande på allt annat än sakliga skäl. I de 21 teserna sades också mycket klokt, att Exekutiven bör inblanda sig i de anslutna partiernas inre angelägenheter blott i undantagsfall, där så är möjligt.

Denna kloka väg har dock lämnats. Allt med och mer har all makt koncentrerats hos Exekutiven, allt oftare och i detalj har den blandat sig i

partiernas inre frågor, allt häftigare ha de inre striderna blossat upp, allt tätare komma klyvningarna. Vi som arbetade och försvarade centralismens idé på demokratisk grund ha sett denna idé göras till en karikatyr. Då partierna icke få hålla sina kongresser utan Exekutivens tillstånd, då ingen partistyrelse får väljas utan Exekutivens gillande, då partiernas kongressvalda ledningar kunna utan vidare avsättas, då redaktörerna i partiernas organ till- och avsättas utan de nationella eller lokala organisationernas hörande, då varje bokstav i en resolution måste godtagas utan reservation vid risk av uteslutning, då förtroendemännen till- och avsättas utan partiets hörande, då en Ex. R. kan skickas till varje parti med makt att sätta partiernas stadgar och kongressbeslut ur kraft, då centralismen nått en dylik tillspetsning, har den lämnat demokratins grund och övergått från den demokratiska centralismen till den absoluta, den militära. De av Exekutiven tillsatta partiledningarna välja nämligen sedan ombuden till de internationella kongresserna, som utser

Exekutiven. D. v. s. Exekutiven väljer sig själv. Till yttermera visso äro partierna förbjudna att ge sina ombud bundna mandat, varför, om de ock vilje med kraft hävda en egen mening, detta är så gott som omöjligt. Absolut enhälliga beslut skola frampressas. Där en egen mening hävdas och upprätthålles hotar uteslutning. Reservationer få icke förekomma.

Det är mot denna ensidigt drivna övercentralism, som det svenska partiet reagerat och sökt vinna rättelse. Detta har skett av omtanke om Internationalen själv. Vårt fasta hävdande av vår ärliga övertygelse straffades med bannlysning ur Internationalen. Vårt parti är icke det första och icke det sista som drives ut ur den internationella organisation det varit med om att skapa och gärna ville tillhöra. Men en gång skall förvisso de som nu experimentera med en övercentralism, som isolerar partierna från arbetar-massorna, inse sitt misstag och återvända till en sund demokratisk centralism, som medger partierna ett visst mått av rörelsefrihet och självbestämmanderätt.

ENHETSFRONTEN.

Sällan har K. I. utgett en så klok, stark och samlande paroll, som den av Lenin och Radek lancerade parollen om den proletära enhetsfronten. Denna paroll väckte överallt den största

hänförelse ej blott hos kommunisterna utan bland alla organiserade arbetare. Endast bland de socialdemokratiska ledarne väckte den ovilja, harm och förskräckelse. Hade parollen om den

proletära enhetsfronten, om hela arbetarklassens samling på klasskampens grund till försvar för sina vitalaste intressen mot den anstormande reaktionen fått bliva vad den från början var: ett ärligt och allvarligt försök att samla hela arbetarklassen till en verklig klasskamp, så skulle läget både för den internationella arbetarklassen och för K. I. varit annorlunda än det i dag är. Men dess värre utlades enhetsfronten både internationellt och av de oxkommunistiska flyglarne i de olika partierna såsom varande blott en manöver för att splittra socialdemokraterna, såsom en propagandates för att i rent partipolitiskt syfte rycka till sig en del arbetare från andra arbetarorganisationer, såsom en strategisk fint varmed man skulle schacka vissa motståndare inom arbetarrörelsen. Denna utläggning gav en dödsstöt åt hela parollen. De socialdemokratiska ledarne utnyttjade denna falska och farliga utläggning till misstänkliggörande av de kommunistiska partierna och deras ärliga avsikter. Arbetarmassorna, som lystrat till parollen och med verklig entusiasm omfattat den, började tvivla. Den isoleringens ring som parollen brutit började åter slutas kring kommunisterna. Denna misstro ökades i och med de ständigt återkommande klyvningarna i de kommunistiska partierna. Arbetarne kunde icke fatta att de, som buro fram parollen om den proletära enhetsfronten allt mer och mer söndrade sig inbördes och oavlåtligt klöv sina egna partier, behand-

lande varandra som desertörer, förädare och fiender. Detta gav enhetsfrontparollen den andra knäcken och gav socialdemokraterna nya angreppspunkter både mot kommunisterna och enhetsfrontparollen. Det gick dithän att kommunisterna själva icke vågade tala om enhetsfronten längre av fruktan för arbetarnas åtlöje.

Så kan, genom oskicklighet och genom att taga parollerna som tillhyggen i fraktionsstriderna, förtolka och förvandla dem, även de bästa paroller förstöras och göras till bumeranger som återgå och träffa kommunisterna själva. Så har skett under enhetsfrontparollen.

Men denna paroll, idén om den proletära återsamlingen på klasskampens grund till försvar mot reaktionen, är så stark i sig själv, så riktig, så bärande, så entusiasmerande, att den aldrig kan dö. Denna paroll skall leva, nedslagen eller komprometterad skall den dock åter resa sig och slutligen slå igenom. Men den måste vara ett uttryck för en *ärlig* strävan, den får icke fördärvas genom att förvandlas till en simpel partimanöver, till ett försök allenast att slå sönder och sprida förvirring inom andra arbetarorganisationer. Tanken om den proletära enhetsfronten måste också växa fram *underifrån* och förverkligas underifrån. Det är en ren utopi att tro, att man kan få de förborgerligade socialdemokratiska *ledarne* med på en verklig proletär enhetsfront. Även de göra i partipolitiska manö-

rer och vända sig emot även de bästa och ärligaste paroller, som icke utgår från dem själva.

Enhetsfronten är tidens eget krav. Denna paroll skall därför leva och slutligen segra. Men den måste framföras *under full ärlighet och uppriktighet*. Arbetarne måste känna att ärlighet är med i spelet, icke finter och knep. Sverges Kommunistiska Parti har städe sett enhetsfrontsparollen

som en ärligt menad samlingsparoll. Vi ha beklagat alla dessa utläggningar om parollen som en manöver, som en propagandaplattform, som ett agitationstrick, som en strategisk fint, som ett upplösande gift inom andra arbetarorganisationer.

Den proletära enhetsfrontens paroll är för god, att förstöras genom oxkommunistiska förtolkningar.

KLYVNINGSTEORIN.

Lenins lösen till de kommunistiska partierna var denna:

Vi måste skapa kommunistiska masspartier. Denna parolls riktighet kan naturligtvis ingen bestrida. Ett litet parti på ett par tiotusen eller på några tusen i de stora industriländerna med deras millioner arbetare kan självklart icke taga ledningen av och genomföra en proletär revolution. På samma sätt kan icke heller i mindre stater med en relativt stark arbetarklass kommunistiska partier på ett par tusen eller några hundra medlemmar genomföra någon revolution. För att kunna genomföra en dylik fordras stora kommunistiska partier, som har ett obesträtt huvudinflytande inom fackföreningsrörelsen och andra massorganisationer. Den teori som säger, att det är nödvändigt att då och då företaga klyvningar av de

kommunistiska partierna, befordrar ingalunda en revolutionär utveckling bland massorna. Genom dessa ständiga klyvningar smälter de kommunistiska partierna oavlåtligt samman och blir allt mer o. mer betydelselösa inom arbetarrörelsen. Dessa klyvningar bidraga att isolera de kommunistiska partierna och att förvandla dem till sekter, som öda sin tid med att slåss om dogmer och deras rätta uttolkning. Man påstår att dessa klyvningar äro nödvändiga för att undan för undan utrensa de opportunistiska elementen. Teoretiskt kan detta utrensningssereri pågå, tills endast två äro kvar i partiet, vilka utsluta varandra. På detta sätt kan man visserligen likvidera de kommunistiska partierna men ingalunda uppbygga dem. I Italien utslöt man Serati och hans parti med dess

50,000 medlemmar. Man ville bli av med Serati, men behålla arbetarne bakom honom. Nu har man tagit Serati tillbaka. Men nu hade han endast 3,000 anhängare bakom sig. Resultatet av denna klyvningsprocess blev sålunda, att man fick behålla den opportunistiske ledaren, men miste de revolutionära arbetarne. I Danmark hade vi ett kommunistiskt parti på 3,000 medlemmar och en daglig tidning. Man ansåg ledarne vara socialdemokrater och kastade ut dem genom en kupp à la Politiken. Efter ett par år tog man tillbaka de utkastade ledarne, sedan man insett att man gjort orätt, men klyvningen hade drivit bort en stor del av de anslutna arbetarne. Detta klyvningsexperiment ledde sålunda till att man fick tillbaka de ledare man utkastat men förlorade massorna. Den dagliga tidningen gick även förlorad. Flera dylika exempel skulle kunna påvisas. Vi ser sålunda att klyvningsteorien ingalunda befördrar den revolutionära utvecklingen eller ger de kommunistiska partierna en klarare revolutionär färg. I verkligheten pulv-

riserar denna teori de kommunistiska partierna och verkar i kontrapositionell riktning.

Nu kanske någon påstår, att här i Sverige var klyvningen nödvändig, ty vi som fallit offer för klyvningsteorien äro måhända värre opportunisterna än några andra. Men inte skall man få någon tänkandesvensk arbetare att tro, att Kilbom är den målmedvetna revolutionären, medan Höglund är den socialdemokratiska desertören och förrädaren. Eller att Vinberg är den disciplinerade soldaten i den röda armén, under det att Fritiof Ekman är en omöjlig pacifist. Eller att Hinke Bergegren är den stränge marxisten, under det att undertecknad är en liberal småborgare med syndikalistiska inslag. Eller att K. G. Taberman är en entusiastisk socialdemokrat, under det att Erland Björklid är en personifierad barrikadkämpe och J. P. Dahlén i Kiruna en glänsande leninist. O. s. v. Man behöver blott taga dessa exempel för att finna hur blankt omöjlig denna klyvningsteori är, när det gäller att skilja på får och getter i den kommunistiska rörelsen.

TEORIN OM DEN EVIGA ORON.

Vårt en gång enhetliga partis kommuner och medlemmar framhävde städse i skrivelser till partiledningen att de behövde arbets-

ro för att kunna, befriade från de inre stridernas eviga oro, ägna alla sina krafter åt det inre organisationsarbetet, åt främjandet och upp-

byggandet av partiet, åt yttre kamp mot proletarietets fiender: kapitalisterna, arbetsköparne, borgarpartierna och deras hjälpare!

Man måste säga att i detta krav på arbetsro låg och ligger en sund och riktig känsla. Om ett kommunistiskt partis organisationer och tidningar varje dag skola ägna sina krafter och sitt intresse åt inre uppgörelser, åt teoretiska meningsbrytningar, åt teser och tesers rätta tolkning, åt manövrer mot egna meningsfränder, och om eviga kriser och klyvningar skola vara huvuduppgiften för de kommunistiska partimedlemmarne, om det inre organisationsarbetet och den yttre kampen mot våra fiender skola försummas, så är detta vägen till sekten, icke vägen till masspartiet, icke vägen att erövra massornas förtroende, utan att isolera kommunisterna. Detta förstå de som skola utföra det tunga arbetet, vägrödningsarbetet, värvningsarbetet, uppbyggnadsarbetet på alla de tusen orterna och arbetsplatserna. Men detta ha ensidiga dogmatiker svårt att förstå. För dem är arbete detsamma som ideliga disputationer sinsemellan och utslutningar inbördes. I tider av kriser i partiet känna de sig som fisken i vattnet. Med arbetsro förstå dessa vila från allt arbete. I verk-

ligheten mena partikamraterna med arbetsro just möjlighet till intensivt agitations- och organisationsarbete, till kamp mot yttre fiender.

När vi hävdade partiets rätt till arbetsro, till intensivt inre arbete och yttre kamp, så finga vi till svar av de oxkommunistiska ledarne och av Ex. R. att kravet på arbetsro var en socialdemokratisk formel, att ständiga kriser i partiet voro nyttiga, att felet med vårt parti varit att det haft för litet av kriser och klyvningar, för litet av inre oro. "En evig, helig oro är det som skall prägla ett kommunistiskt parti och dess organisationer" fingo vi veta..

Då uppenbarligen även inom Kilboms nya parti de verkliga arbetarne kräva arbetsro, så har Anna-Stina Pripp trätt upp och i en ledare i f. d. Politiken vitnat om, hur efterblivna och dumma de äro som kräva arbetsro. Anna-Stina Pripp och f. d. Politiken avvisar med förakt dylika krav. För henne och det nya partiets ledning är proletärerernas krav på arbetsro ett reaktionärt drag, som skall bekämpas och "den eviga, heliga oron" i form av ständiga teoretiska debatter, kriser och klyvningar det riktiga tillståndet för ett kommunistiskt parti.

Vårt parti ser i denna linje en ofelbar metod att pulverisera ett parti.

Köp och läs!

Striden inom Kommunistiska Partiet

Ex. R:s saga om ett fälttåg

av

Z. Höglund

Pris 50 öre.

Rekvireras från **Kommunistiska Partiet, Torsgatan
10 C., Stockholm.**

Återförsäljare 20 proc. rabatt.

Endast kr. 1.50

per månad, postarvodet och
(i Stockholm) hembärningsav-
giften inräknad, kostar

Den Nya Politiken

KOMMUNISTISKA PARTIETS HUVUDORGAN

Red. Z. Höglund

PRENUMERERA!

PRENUMERERA!

Flygskrift utgiven av
SVERGES KOMMUNISTISKA PARTI
TORSGATAN 10, STOCKHOLM.

Pris 15 öre.